

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ИСУС ХРИСТОС НА РОЛКОВИ

КЪНКИ!

Превод от английски: Богдан Русев, 2008

chitanka.info

Офисът беше малък, на третия етаж в стара сграда край бедняшките квартали. Джо Мейсън — президентът на компанията „Ролков свят ООД“ — седеше зад очуканото бюро, което беше намерил в офиса, когато се нанесе. Цялото бюро беше изписано с графити: *Роден да умре, Някои хора си купуват това, заради което бесят други хора, Суна от лайна, Мразя любовта повече, отколкото обичам омразата и прочие.*

Клифърд Ъндъруд — вицепрезидентът на компанията — седеше на единствения друг стол в офиса. Имаха само един телефон. В офиса вонеше на урина, макар че тоалетната беше на петнайсет метра надолу по коридора. Имаше и само един прозорец, който гледаше към задната улица. Прозорецът беше с дебело жълто стъкло и не пропускаше много светлина. И двамата мъже пушеха цигари и чакаха.

- Ти за колко часа му каза? — попита Ъндъруд.
- Девет и трийсет — отвърна Мейсън.
- Няма значение.

Двамата продължиха да чакат. Оставаха осем минути. И двамата запалиха по още една цигара. На вратата се почука.

- Влез — каза Мейсън.

Влезе Чоняцки Чудовището — брадат, висок два метра и тежък сто и осемдесет килограма. Чоняцки смърдеше. Навън заваля. Под прозореца мина товарен влак. Влакът отиваше на север и беше с двайсет и четири вагона, натоварени със стока. Чоняцки все така вонеше. Беше звездата на отбора *Yellowjackets*, един от най-добрите състезатели по хокей на ролкови кънки от двете страни на Мисисипи — поне на дванайсет метра от всяка страна.

- Седни — каза му Мейсън.
- Няма стол — отбеляза Чоняцки.
- Дай му стол, Клиф.

Вицепрезидентът бавно се изправи с изражението на човек, който се кани да пръдне, но не пръдна, а вместо това отиде и се подпря на прозореца, по чието жълто стъкло биеше дъждът. Чоняцки се отпусна на стола, пресегна се и си запали един пал мал. Без филтър. Мейсън се наведе към него през бюрото си:

- Ти нищо не разбираш, копеле мръсно.
- Чакай малко, човече!

— Искаш да бъдеш герой, нали? Възбуждаш ли се, когато малките момиченца без косми по путките крещят името ти? Обичаш ли ванилов сладолед?!

— Слушай, Мейсън...

— Млъкни! Триста долара на седмица! Плащам ти триста долара на седмица! Когато те намерих в онзи бар, нямаше пари дори за следващото пиеене! Беше изпаднал в делириум tremens и ядеше само зелева супа от социалните служби! Дори не можеше да си закопчаеш кънките! Аз те създадох, гъз такъв, създадох те от нищото, и мога да те натикам обратно в нищото! За теб аз съм като Господ! А Господ не прощаща шибаните ти грехове!

Мейсън затвори очи и се облегна на стола си. Дръпна от цигарата и по долната му устна се посипа гореща пепел, но той беше толкова бесен, че дори не я забеляза. Огънчето го опари, но той остана със затворени очи, заслушан в дъжда. Обикновено обичаше да слуша дъжда. Особено когато беше някъде на сухо, наемът беше платен и нямаше никаква жена, която да го побърква. Но точно днес шумът на дъжда не вършеше работа. Усещаше не само вонята на Чоняцки, но и присъствието му. Чоняцки беше по-отвратителен от диария. По-отвратителен от пича въшка. Мейсън отвори очи, изправи се и го изгледа. Господи, на какво трябваше да се подложи човек, само за да преживява!

— Сладурче — каза той меко. — Снощи си счупил две ребра на Сони Уелбърн. Разбиращ ли?

— Слушай... — започна Чоняцки.

— Не едно ребро. Не, не само едно. А две. Две ребра. Разбиращ ли?

— Да, но...

— Слушай ме, гъз такъв! Две ребра! Разбиращ ли? Слушаш ли какво ти говоря?

— Слушам.

Мейсън загаси цигарата си, стана от стола и заобиколи бюрото. Човек можеше да каже за Чоняцки, че някога е изглеждал добре. Че е бил симпатично хлапе. Но никога нямаше да го каже за Мейсън. Мейсън беше стар. Беше на четирийсет и девет. Плешив. С увиснали рамене. Разведен. Имаше четириима синове. Двама от тях бяха в затвора. Навън продължаваше да вали. Щеше да вали в продължение

на два дни и три нощи. Дори реката в Лос Анджелис щеше да се възбуди и да реши, че наистина е река.

— Стани! — каза Мейсън.

Чоняцки стана. Когато се изправи, Мейсън заби левия си юмрук в корема на Чоняцки, а когато той се сви, веднага го изправи с един десен ъперкът. Едва тогава му стана малко по-добре. Все едно беше изпил чаша горещо какао в някоя особено студена януарска сутрин. Мейсън се върна зад бюрото си и пак си седна. Този път не си запали цигара. Запали си пурата, която струваше петнайсет цента. Запали си следобедната пура преди обяд. Сега разбираш ли колко по-добре му беше станало? Напрежение. Не бива да го оставяш да се натрупва, копеленцето. Бившият му зет се беше споминал от язва. Само защото не знаеше как да се разтоварва от напрежението.

Чоняцки също си седна. Мейсън го погледна:

— Това е бизнес, сладур, а не спорт. За нас няма смисъл да нараняваме хората, схваща ли какво ти говоря?

Чоняцки седеше и слушаше дъжда. Чудеше се дали колата му ще запали. Винаги палеше трудно, когато вали. Иначе беше хубава кола.

— Попитах те нещо, сладур. Схваща ли какво ти говоря?

— А, да, да...

— Две счупени ребра. Ребрата на Сони Уелбърн. Той е най-добрият ни играч.

— Чакай малко! Той играе за Лешоядите. Уелбърн играе за противниковия отбор. Как така е най-добрият ни играч?

— Гъз такъв! Ние сме собственици на Лешоядите!

— Вие сте собственици на Лешоядите?

— Да, гъз такъв. Както и на Ангелите, Койотите, Канибалите и всички останали проклети отбори в лигата — всички те са наша собственост, както и всичките им играчи...

— Исусе Христе!

— Не, Исус не е от нашите. Исус няма нищо общо! Всъщност чакай, гъз такъв. Ти ми подсказа една идея.

Мейсън се завъртя към Ъндъруд, който продължаваше да се подпира и да слуша дъжда.

— Трябва да помислим по въпроса — каза Мейсън.

— Ъ? — каза Ъндъруд.

— Събуди се, Клиф. Помисли малко.

— За какво?

— Иисус Христос на ролкови кънки! Това предлага невероятни възможности!

— Аха. Аха. Можем да вкараме и дявола.

— Това е добро, да. Точно така, ще вкараме и дявола.

— Можем дори да вкараме разпятието!

— Разпятие на ролкови кънки? Не, това е прекалено кичозно.

Мейсън пак се завъртя към Чоняцки. Чоняцки не беше помръднал. Мейсън не се изненада особено. Нямаше да се изненада особено, дори ако на стола му седеше маймуна. Мейсън беше твърде отдавна в играта. Но на стола му не седеше маймуна, а Чоняцки. Нищо повече от задължения и проблеми... и всичко това, само за да си платиш наема, от време на време да чукаш по нещо и накрая да те погребат в провинцията. Кучетата имаха бълхи, а хората — проблеми.

— Чоняцки — каза той. — Искам да ти обясня нещо, моля те. Слушаш ли ме? В състояние ли си да ме изслушааш?

— Слушам те.

— Това е бизнес. Работим пет вечери в седмицата. Дават ни по телевизията. Издържаме семейства. Плащаме данъци. Гласуваме. Шибаните ченгета ни глобяват, както всички останали. Страдаме от зъббол, от безсъние и от венерически болести. Трябва да преживяваме някак си Коледа и Нова година, както всички останали хора, нали разбираш?

— Да.

— Някои от нас дори понякога страдат от депресия. И ние сме хора. Дори аз страдам от депресия. Понякога ми идва да се разплача, както си лежа. И със сигурност ми се прииска да се разплача снощи, по дяволите, когато ти счупи две ребра на Сони Уелбърн.

— Той ми влизаше остро, господин Мейсън!

— Чоняцки, Уелбърн е толкова добър човек, че не би откъснал косъм от лявата мишница на баба ти. Той чете Сократ, Робърт Дънкан и У. Х. Одън. Играе в лигата от пет години и е нанесъл на другите играчи общо толкова травми, че няма да стигнат да се одраска и крилото на мушичка, която отива на църква.

— Идваше право към мен, беше замахнал със стика и крещеше!

— Господи Боже — изрече меко Мейсън и остави пурата си в пепелника. — Нали вече ти казах, синко? Ние сме едно семейство,

едно голямо семейство. Ние не се нараняваме помежду си. Успели сме да съберем най-добрата публика от умствено изостанали зрители в историята на спорта. Най-големите идиоти в тази държава са почитатели на нашия спорт и ръсят парите си направо в джобовете ни, разбираш ли? Успяхме да привлечем топ кретените, които преди това гледаха кеч, „Аз обичам Люси“ и шоуто на Джордж Пътнам. Ние сме в играта и не вярваме нито в лошите намерения, нито в насилието. Нали така, Клиф?

— Точно така — потвърди Ъндъруд.

— Да му покажем една атака — предложи Мейсън.

— Добре — съгласи се Ъндъруд.

Мейсън стана от бюрото си и направи крачка към Ъндъруд.

— Копеле мръсно! — каза му той. — Ще те убия! Майка ти пърди през устата и има сифилис!

— А *твоята* майка яде котешки лайна в собствен сос! — отвърна му Ъндъруд.

Той пристъпи към Мейсън. Мейсън замахна пръв. Ъндъруд залитна назад към бюрото.

Мейсън го сграбчи за врата с лявата си ръка и започна да го бие по главата с дясната.

— Циците на сестра ти висят от гъза и се мокрят, когато клекне да сере! — съобщи му той.

Ъндъруд успя да измъкне ръцете си и преметна Мейсън през рамо. Мейсън с тръсък се бълсна в стената. После се изправи, върна се зад бюрото, седна, взе си пурата от пепелника и си дръпна. Навън продължаваше да вали. Ъндъруд също се върна на мястото си до прозореца.

— Когато човек работи пет вечери в седмицата, той не може да си позволи контузия. Разбираш ли, Чоняцки?

— Да, господине.

— Виж сега, момче, при нас има едно правило, което важи за всички... Слушаш ли ме?

— Да.

— И правилото гласи: „Ако някой играч от лигата нареди друг играч, той остава без работа, изхвърча от лигата и му излиза толкова лоша слава, че не може да се състезава в хокея на ролкови кънки в нито

един щат на САЩ. А сигурно и в Русия, Китай и Полша“. Разбираш ли?

— Да.

— Този път ще ти простим, защото инвестирахме много време и пари в теб. Ти си Марк Шпиц на нашата лига, но можем да те унищожим по същия начин, по който унищожиха него, ако не правиш точно каквото ти казваме.

— Да, господине.

— Но това не означава да се скатаваш. Трябва да се държиш грубо, без да си груб наистина, разбиращ ли? Да правиш фокуси, машинации и манипулации. Публиката обожава да я лъжат. Тя не знае истината и не иска да знае истината, по дяволите, защото от истината боли. А ние помагаме на хората да забравят болката. И те ни се отплащат с това, че караме нови коли и пращаме децата си да учат в колеж. Разбиращ ли?

— Разбирам.

— Добре, изчезвай.

Чоняцки се изправи.

— И още нещо, момче.

— Да?

— От време на време трябва да се къпеш.

— Какво?

— Всъщност може би не е това. Когато си бършеш гъза, използваш ли достатъчно хартия?

— Не знам. Колко е достатъчно?

— Майка ти не ти ли е казвала?

— Какво?

— Продължаваш да бършеш, докато не спреш да виждаш кафяво.

Чоняцки стоеше и го гледаше.

— Добре, чупката. И моля те, запомни всичко, което ти казах.

Чоняцки си тръгна. Ъндъруд се върна и седна на свободния стол. Той също извади пурата си от петнайсет цента, която си пазеше за следобед, и я запали. Двамата поседяха пет минути, без да продумат. После телефонът звънна. Мейсън вдигна, заслуша се и каза:

— Скаутската група? Колко са? Добре, няма проблеми, ще ги пуснем на половин цена. Да, ще им запазим места. Да, разбира се.

После затвори и добави:

— Ебати гъзовете.

Ъндъруд не отговори. Двамата седяха и слушаха дъжда. Димът от пурите им рисуваше интересни фигури във въздуха. Двамата седяха, пушеха, слушаха дъжда и гледаха фигурите във въздуха. После телефонът отново звънна и Мейсън се намръщи. Ъндъруд стана от стола си и отиде да вдигне. Беше негов ред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.